

Παρακοπήν καὶ τὸν Φοῖνικα κοιλιάδες τῆς καὶ αἱ κρυπτόμεναι εἰς τὰς πτυχὰς τῶν λόφων τῆς ρευματικαὶ καὶ χαράδραι. Μόνον ἔρημα τὰ πάντα καὶ σιωπηλά.

Ἀπ' ἐναντίας τῶν Βουλῶν, καὶ τοῦ ὑπουργείου μας οἵτινες εἰσάγουσιν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἀτμόπλοια ἐθνικὰ, καὶ σιδηροδρόμους καὶ τηλεγράφους ἡλεκτρικοὺς, τὰ ἀγαθὰ τοῦ Ἀβραάμ, οἱ ἰθαγενεῖς ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατὰ παντός καλοῦ καὶ κατὰ πάσης προόδου.

Οὕτω· ἔδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν νεωτέρων Συρίων, οἵτινες δὲν εἶναι βεβαίως παραφυάδες τῶν ἀρχαίων.

Ὁ Ἀγαθοκλῆς· διέμεινεν εἰς Σύρον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, διότι ἐβέληθη κατ' ἀρχὰς ἀπ' ὅσα ὥραια ἡ παράδοξα ἐβλεπεν εἰς τὴν νῆσον. Ἡ πόλις δλόκληρος ἐφάνη αὐτῷ ὡς μιὰ οἰκογένεια ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης αἰθούτης πολυγωνίου διαιτωμένη . . . κατὰ τὰς ἐσπέρας καὶ τὰς νύκτας ἐννοεῖται.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ συνέρχονται καὶ συνωθοῦνται αἱ ἀνώτεραι τάξεις πρὸς ἀλλήλας καὶ ἔστιν ὅτε καὶ πρὸς τὰς κατωτέρας, ἀλλὰ διηρημέναι καὶ ὑποδιηρημέναι εἰς τμήματα καὶ συστήματα. Ἡ μουσικὴ κροτεῖ· δίδονται παραστάσεις οἷαι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ θέσπιδος· πάλλουσιν αἱ καρδίαι· γεννῶνται αἰσθήματα καὶ φύονται ποιηταὶ αὐτοσχέδιοι· αἱ λέοντες ἀνὰ τετρακτύας σείουσι τὴν χαιτὴν αὐτῶν ὑπερηφάνως. Αἰδονται πρὸς τινὰς αἱ πικραὶ καὶ ὀδυνηραὶ παύσεις τῶν, ἐπέρχονται αἱ μέσαι νύκτες, καὶ διαλύεται ἡ συναναστροφή, ἵνα ἐπαναληφθῇ τὴν προσεχῇ ἐσπέραν καὶ νύκτα.

Ἀλλὰ μέχρι τέλους ὁ φιλόσοφος ἡμῶν, σπανιώτερον εὐρίσκων καὶ διανοητικὴν τινα τροφὴν καὶ βαρυνθεὶς τὸ μονότονον, κατ' αὐτὸν, τῶν διατριβῶν τούτων, ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλας νήσους τοῦ Αἰγαίου, καὶ ἤδη περιμένει τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια ἵνα περιηγηθῇ αὐτάς.

Αἱ ὥραιαι ἀναγνώστριαι τῆς Εὐτέρπης ἃς περιμείνωσι τὸν ἐπ' ἀνδρόν του ἵνα μάθωσι τὰς ἐντυπώσεις του. Θέλομεν τὰς διακοινώτεσι εὐχαρίστως εἰς τὰ προσεχῆ Ἔργα, τὰ ὅποια θέλουσι διαλαβεῖν καὶ πλεῖστα ἄλλα περίεργα.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΣΗΜ. Εἰς τὰ Ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος μὲν εἰσεχώρησαν πολλὰ παροράματα, ὧν τὰ κυριώτερα εἰσὶ τὰ ἑξῆς.

Σελ. 370 στίχ. 9 ἀντὶ φωνῆν, ἀνάγν. φωνῆν.

» — » 24 ἀντὶ Ἀλαμιον ἀνάγν. ἄλκιμον.

» 371 » 29 ἀντὶ Βαλακλαβείου ἀνάγν. Βαλακλαβᾶ.

» — » 3 ἀντὶ πρωτότυπα ἀν. πρωτότοκα.

» — » 45 ἀνάγνωθι τὴν φράσιν οὕτω·

Περὶ χώρας τινὰς καὶ θαλάσσης καὶ ποταμοὺς καὶ ἀκεραιότητος καὶ ὅρους.

» 373 » 19 ἀνάγν. καὶ εἶδεν αὐτὰς λαμπράς

» — » 12 ἀντὶ εὐχῇ μου ἀν. τύχη μου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ.

Κατὰ τὸν Παλαιάφτον, συγγραφεὴ ἀρχαῖον, ὁ Ἑσπερο· ἦν πλούσιός τις Μιλήσιος, ὅστις μεταναστεύσας ἐγκατέστη εἰς Κάϊρον. Ἐγέννησε δὲ δύο θυγατέρας Ἑσπερίδας ὀνομασθείσας καὶ πολυάριθμον ἐχούσας ποίμνιον προβάτων, χρυσᾶ μῆλα καλουμένων διὰ τὴν ὠραιότητα τῶν. Διότι ὠρσιότερον τοῦ χρυσοῦ, προστίθουσιν ὁ Παλαιάφτος, οὐδὲν ὑπάρχει. Τὴν φύλαξιν δὲ τῶν προβάτων τούτων ἀνέθεσαν εἰς ποιμένα τινα, Δράκοντα ὀνομαζόμενον. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς διαβάς τῆς χώρας ταύτης ἀφῆρπασε καὶ τὸν ποιμένα καὶ τὸ ποίμνιον.

Ὁ Ἀγραίτας, ἕτερος συγγραφεὺς· πολλὰ τοῦ ὑπὸ τῶν σχολιαστῶν ἀναφερόμενος, λέγει περὶ τῶν Ἑσπερίδων ὅσα σχεδὸν καὶ ὁ Παλαιάφτος. Τὰ ὑπὸ τῶν θυγατέρων τοῦ Ἑσπεροῦ διὰ τοσαύτης ἐπιμελείας φυλαττόμενα ἦσαν. λέγει, οὐχὶ μῆλα (καρπὸς) ἀλλὰ πρόβατα, χρυσᾶ διὰ κάλλος κληθέντα. Ὁ δὲ φυλάττων αὐτὰ δὲν ἦτο δράκων, ἀλλ' ἄνθρωπος δράκων ὀνομαζόμενος διὰ τὴν οὐδένειαν καὶ ἀγριότητα του.

Τὰ αὐτὰ τοῖς συγγραφεῦσι τούτοις φρονοῦσι καὶ ὁ Οὐάβρων καὶ Σέρβιος.

Ἄλλοι ὅμως συγγραφεῖς οὐχὶ ὀλιγώτερον τούτων ἀξιοπιστότεροι, μεταβάλλουσι τὸν μὲν ποιμένα τῶν Ἑσπερίδων εἰς κηπουρὸν, τὸ δὲ ποίμνιον εἰς καρπούς. Κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν τοὺς καρποὺς τούτους ἀπεκάλουν χρυσᾶ μῆλα, εἴτε διὰ τὴν ἐξοχὸν αὐτῶν ὠραιότητα, (διότι οἱ Ἕλληνες δίδουσι τὸ ἐπίθετον τοῦτο εἰς πᾶν ἐξοχὸν πρᾶγμα), εἴτε διότι ἦσαν πολυτιμώτατα, εἴτε τέλος, διότι τὸ χρώμα τῶν πραγματικῶς ὁμοιάζε πρὸς τὸ τοῦ χρυσοῦ.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, λέγει Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ἕκαστος δύναται νὰ φρονῇ κατὰ θέλησιν. Διότι ἡ λέξις μῆλα ἦν οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ μετεχειρίσθησαν, σημαίνει ὁμοίως καὶ τῆς μηλέας τὸν καρπὸν, καὶ τὰ πρόβατα. Καταβαίνει δὲ εἰς λεπτομερείας μᾶλλον ἐκτεταμέναις περὶ τῶν Ἑσπερίδων.

Βεβαιοῖ ὅτι ὁ Ἑσπερος καὶ Ἄτλας, ἀδελφοὶ ὄντες, ἐπέκτηντο πλούτη μεγάλα ἐν τοῖς δυτικωτάτοις τῆς Ἀφρικῆς μέρεσι. Ὁ δὲ Ἑσπερος εἶχε θυγατέρα μίαν ἣτις ἐκαλεῖτο Ἑσπερίς, καὶ ἐκ ταύτης ἅπανα ἡ χώρα ἐκεῖνη ὠνομάσθη Ἑσπερία. Ὑπανδρεύθη δὲ αὕτη τὸν θεῖον αὐτῆς Ἄτλαντα ἐξ οὗ ἐγέννησε θυγατέρας ἑπτὰ, ὅτε μὲν Ἑσπερίδας ἐκ τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου τῶν ὀνομαζομένων, ὅτε δὲ Ἀτλαντίδας ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τῶν. Ἐφύλαττον δὲ μετὰ πλείστης τῆς προσοχῆς ἡ ποίμνια ἡ καρποὺς, ἐξ ὧν ἀπελάμβανον πολλὰ κέρδη. Ὁραιόταται δὲ οὖσαι καὶ φρονιμώταται μεγάλῃν φήμην ἀπέκτισαν ἐν τῷ κόσμῳ, ὥστε Βούσιρις ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς ἔστειλε πρὸς ἀρπαγὴν αὐτῶν πειρατὰς, οἵτινες

ἐκλέξαντες τὴν στιγμήν καθ' ἣν αἱ κόραι διεσκέδαζον εἰς κῆπον τινὰ ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν τοῦ τυράννου· ἐπανάρχοντο δὲ ἤδη κομψάζοντες ἐπὶ τῇ λείᾳ αὐτῶν, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς, ἐπανερχόμενος ἐκ τινος τῶν ἐκδρομῶν αὐτοῦ, τοὺς ἀπῆντησεν ἐπὶ παραλίᾳ ἐνθα ἀπέβησαν ὅπως ἀναπαυθῶσιν. Ἐμαθε δὲ ποταίᾳ ἦσαν αἱ κόραι ἐκείναι, καὶ πῶς εὗρισκοντο ἐκεῖ, ἐφόρουνσε τοὺς πειρατὰς, ἡλευθέρωσε τὰς αἰχμαλώτους καὶ ἔφερεν αὐτάς εἰς τὸν πατέρα των. Ὁ δὲ Ἄτλας, ὑπερησθεὶς διὰ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τὴν ἀνέυρεσιν καὶ εὐγνωμοσύνην φερόμενος κατέστησε τὸν ἡλευθερωτὴν αὐτῶν μέτοχον τοῦ ποιμνίου ἢ τῶν καρπῶν τῶν ἀπαρτιζόντων τὸν πλοῦτόν του. — Ἀλλὰ ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτοῦ δὲν περιωρίσθη ἕως ἐκεῖ, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ μνηστῇ αὐτὸν εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἀστρονομίας. Διότι ὁ Ἄτλας, προστεθῆναι Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, μέγας ἦν καὶ πολὺς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῶν ἄστρον καὶ πάντοτε συνήθως εἶχε σφαῖραν ἀνὰ χεῖρας, καὶ τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ποιητὰς νὰ εἴπωσιν ὅτι ἔφερεν εἰς τοὺς ὧμους αὐτοῦ τὸν Οὐρανόν. Ὁμοίαν δὲ τοιαύτην σφαῖραν ἔδωρῆσατο εἰς τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἐκ τούτου πάλιν οἱ ποιηταὶ παρέστησαν ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐδοθήθη τὸν Ἄτλαντα εἰς τὸ ἐπιπονοῦν ἔργον τῆς υποστηρίξεως τοῦ κόσμου. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὑπερχαρὴς διὰ τὴν ὑποδοχὴν, ἧς ἔτυχεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα ὁ ξένος αὐτοῦ τῷ ἔδωκεν.

Ὁ δὲ Πλίνιος ὁ φυσικὸς ἰσχυρίζεται ὅτι αἱ Ἑσπερίδες ἐφύλαττον καρπούς καὶ οὐχὶ ποίμνια, ἀγνοεῖ ὅμως καὶ αὐτὸς, καὶ οὔτε δύναται νὰ προσδιορίσῃ ποῦ ἔκειντο οἱ κῆποι αὐτῶν. Ἀρκεῖται δὲ μόνον διδάσκων ἡμᾶς ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ, δύο περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐπεκράτουν γινώμαι. Κατὰ τοὺς μὲν, οἱ κῆποι οὗτοι ἔκειντο ἐν τὸς ἄλλους ἱεροῦ, κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Λέθωρος τοῦ ἐρέγοντος τὰ τεῖχη τῆς Βερεινίκης πόλεως ἐν Λιβύῃ, Ἑσπερίδος καλουμένης πάλαι, ἢ πόλεως τῶν Εὐεσπερίδων, διὰ τὴν πρὸς ἡλίου δυσμὰς θέσιν αὐτῆς· κατὰ τοὺς δὲ, ἔκειντο πλησίον τῆς Λέξης πόλεως τῆς Μαυριτανίας, περικυκλουμένης ὑπὸ ποταμοῦ τὸσον σκολιοῦ καὶ πολυστρόφου, ὥστε ἐκ τούτου πρεῖβάλον αὐτὸν πρὸς δράκοντα.

Μεταξὺ λοιπὸν τῶν γνωμῶν τοσοῦτων συγγραφέων, δυσχερεστάτη ὑπάρχει ἡ ἐκλογὴ. Περὶ τούτου οἱ ποιηταὶ παλὰ θυμῶς ἀντιλήθησαν, μὴ ὄντες κατὰ τὰ ἄλλα ὑπόχρεοι νὰ δίδωσι πολλὴν προσοχὴν εἰς τὰς παραδόσεις.

Ἐν τοῖς κήποις τῶν Ἑσπερίδων πανταχόθεν διαλαμβάνει ὁ χρυσὸς καὶ ὄχι μόνον οἱ καρποὶ τοὺς ὁποίους τὰ δένδρα φέρουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ κλάδοι αὐτοὶ εἰσὶν ἐκ τοῦ πολυτίμου τούτου μετάλλου. Πάντα δὲ ταῦτα τὰ πλοῦτη φυλάττονται ὑπὸ δράκοντος φοβεροῦ ἑκατὸν ἔχοντος κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν εἰδῶν συριγμοὺς ἀφίνοντος. Τὰ μῆλα ἐφ' ὧν αἰετοπετὰ ἐνατενίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσι προτέρημα τι μέγα. Θέλωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ φέρουσιν ἐντυπώσεις εἰς τὰς καρδίας τοσοῦτον ἰσχυρὰς ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰς ἀποσιεῇ τις. Ὅτε οἱ

Ζεὺς ἐνυμφεύθη τὴν Ἥραν αὕτη τῷ ἔφερε προῖκα ἐκ τῶν μῆλων τούτων τινά. Δι' ἑνὸς δὲ ἐκ τῶν μῆλων τούτων καὶ ἡ Ἐρίς ἔφερε κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πηλεΐως τὴν διχόνοιαν μεταξὺ τῆς Ἥρας, τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Παλλάδος.

Ἀλλὰ τερπνότερος δὲν εἶναι μόνος ὁ κῆπος· αἱ κατοικοῦσαι αὐτόν εἰσι θεαὶ ἢ νύμφαι· ἔχουσι γοητευτικὴν τὴν φωνήν, ἀρέσκονται μεταμορφοῦμεναι μυριοτρόπως καὶ ἐκπλήττουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεωμένων δι' αἰφνιδίων μεταμορφώσεων. Διὸ, ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ὑπὸ μεγίστης δίψης ἐχόμενοι, ἔφθασαν εἰς τὰς Ἑσπερίδας καὶ ἐξώρρισαν αὐτάς νὰ τοῖς δέξωσι πηγὴν τινὰ ὕδατος, ἐθάρμυσαν ἰδόντες αὐτάς μεταβληθείσας εἰς γῆν καὶ κόνιν, ἀντὶ νὰ τοῖς ἀποκριθῶσιν. Ἀλλὰ τοὺς ἥρωας ἐκείνους τὸ θαῦμα τοῦτο δὲν καταπλήττει· διπλασιάζουσι τὰς παρακλήσεις των καὶ ἰδοὺ μεταμορφοῦνται ἐν μιᾷ στιγμήν αἱ νύμφαι αὐταὶ εἰς δένδρα· ἡ μὲν Ἑσπέρη γίνεται λεύκη, ἡ δὲ Ἐρυθρία γίνεται πεταλαία, καὶ ἡ Αἴγλη μεταβάλλεται εἰς ἱτέαν. Ἀλλὰ, ἀποδόντες οἱ ποιηταὶ εἰς τὰς Ἑσπερίδας τὴν ὑπερφυσικὴν ταύτην δύναμιν, δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τοῦτο· ἀπέδωκαν εἰς αὐτάς καὶ νάον. Ἐν τῷ ναῷ δὲ τούτῳ ὑπέθεσαν ἱερεῖαν φυλάττουσαν τοὺς ἱεροὺς κλῶνας καὶ τρέφουσαν τὸν δράκοντα διὰ μέλιτος καὶ μηκόνων, ἐπιτάττουσαν ταῖς μαύραις λύπαις, καὶ δυναμένην νὰ στέλλῃ αὐτάς κατὰ τὰς περιστάσεις ἢ νὰ τὰς ἀποδιώκῃ τῶν καρδίων· ἐπέχουσιν τὸν ῥοῦν τῶν ποταμῶν καὶ ἀναγκάζουσιν τοὺς νεκροὺς νὰ ἐξέρχωνται τῶν τάφων των. Στενάζουσα ἀκούεται ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς ἱερείας ταύτης ἡ γῆ, καὶ ἐπὶ τῇ προσταγῇ αὐτῆς τὰ δένδρα καταβαίνουσιν ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων.

Μεταξὺ τῶν νεωτέρων πολλοὶ ἠθέλησαν νὰ ἐξακριβώσωσι τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ πελάγει τούτῳ τῶν μύθων, ἀλλ' αἱ ἔρευναι αὐτῶν ἀπέβησαν μάταιαι, τινὲς μάλιστα προσέθεντο νέας δυσκολίας πρὸς τὰς παλαιάς· ἐπὶ παραδείγματι· διαφώνια ἠγέρθη περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ ἐννοῶμεν τὰ μῆλα, καρπούς ἢ πρόβατα, καὶ τινες ἰσχυρίσθησαν δι, καρπούς. Ὁ σοφὸς Βοδαῖος ὁ ἐξηγήσας τοῦ Θεοφίλου τὴν περὶ φυτῶν πραγματείαν, ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ μῆλα ἦσαν αὐθόγια· ὁ Σώγαιος καὶ ὁ Σπᾶνειμος διατείνονται ὅτι ἦσαν πορτοκάλια [χρυσόμηλα], ἄλλοι δὲ τέλος ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἦσαν κίτρα καὶ μάρτυρα τῶν λόγων των φέρουσι τὸν Ἀθήναιον λέγοντα ὅτι οἱ λαοὶ τῆς Λιβύης ἐκάλουν τὴν κίτρεαν, *μηλέαν* τῶν Ἑσπερίδων.

Νόμος πρὸς περιστολὴν τῆς τῶν ρητόρων πολυλογίας.

Εἰς Ἀθήνας, ἀπὸ τοῦ Περικλέους, τρεῖς ὥραι μόναι ἐδίδοντο εἰς τοὺς δικηγόρους ὅπως ὁμιλήσωσι, πρὸς ἐκμέτρησιν δὲ τοῦ χρόνου τούτου ὑπῆρχον ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κλεψύδραι.

Εἰς Ῥώμην ὁ Πομπηῖος ἐκανόνισεν ὅτι, ἕκτοτε ὁ μὲν κατήγορος δὲν ἠδύνατο νὰ παρατείνῃ πλέον τῶν δύο ὥρων τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ, ὁ δὲ κατηγοροῦ-

μενος πλέον τῶν τριῶν. Ἐνίστε ὁμοῦ ἐγένετο τοῦ ῥοῦ ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς θείας αὐτῶν. Εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ Βερολίνου, φερ' εἰπεῖν, τὸ ὄμμα διακρίνεται μόνις 4022 ἀστέρας· καὶ μετρεῖ εὐκόλως 4638 εἰς τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀπορήτη τις πῶς ὁ Πλίνιος ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν μετροῦνται εἰς τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Ἰταλίας, εἰμὴ μόνον 1600 ἀστέρες. Ἐνα αἰῶνα βραδύτερον ὁ Πτολεμαῖος ἡριθμεῖ 1025 ἀστέρας μεταξύ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ἑκτοῦ μεγέθους.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Βαλεντινιανὸς διέταξεν ὅτι οἱ δικηγόροι νὰ ἴστανται ὁρθοὶ ἐφ' ὅσον ὁμιλῶσι· τοῖς ἀπετρέπετο δὲ αὐτῆρως νὰ εἴπωσιν οἷον δῆποτε ὕβριν, νὰ καταφεύγωσιν εἰς πονηρὰς κατὰ τῶν ἀντιδίκων φωνασκίας καὶ νὰ μεταχειρίζωνται οἰονδῆποτε τέχνασμα πρὸς παράτασιν τῆς ὑποθέσεως.

Καρτερία.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ μέ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους, τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην, καὶ ἐλῆμμα προσηλωμένον;

— Μεγάλῃ δυστυχίματα μέ προσέβηλον.

— Μεγαλτεῖρα σὲ περιμένουσιν ἔάν δὲν τὰ προλάβῃς.

— Γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· ἔχω καρτερίαν.

— Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ ἐκπληρώσῃς τὰ καθήκοντά σου, τῶν ὁποίων πρῶτον εἶναι νὰ μὴ ἐγκαταλείπῃς σεαυτόν. Τί ἐμελλε γενέσθαι, ἔάν ὅλοι οἱ δυστυχεῖς ἀπέμενον ἀποθαῖρμένοι καὶ καρτεροῦντες ὡς λέγεις; Ὅχι, ἡ καρτερία δὲν εἶναι ἡ ἀπονάρκωσις, εἶναι θεδαίως ἡ γαλήνη εἰς τὸ ἄλγος ἡ ὑποταγὴ εἰς ἀνωτέραν θέλησιν, ἀλλ' εἶν' ἐπίσης ἡ γενναία ἀπόφασις νὰ δοκιμάσῃ τις ἔάν ἡ θέλησις αὐτῇ, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἦναι πάντοτε ἐχθρική, δὲν θὰ προστατεύσῃ νέους ἄλλους ἀγῶνας. Ἐγείρου, δυστυχῇ τεθλιμμένε, ἐγείρου, ἡ καρτερία εἶναι γενναϊότης καὶ γενναϊότης ἀκάματος.

Ὅστις θελήσῃ νὰ κρίνῃ περὶ ποιήματος εἰς μετάφρασιν δύναται κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ εὕρῃ εἰς τὸ ἀνάστροφον ὑφάσματος τὰς ἐπ' αὐτοῦ μορφὰς καθ' ὅλην τὴν λεπτότητα καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν.

Ὁ τρέχων κατόπιν τοῦ πνεύματος φθάνει τὴν εὐχθεῖαν.

Τὰ σκοτεινὰ νέφη ἐγκλείουσι τὸν κεραυνὸν, οὐχὶ τὰ λαμπρά.

Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων.

Ὁ ὀλίκος ἀριθμὸς τῶν ἀστέρων τῶν ὁρατῶν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἐφ' ὅλου τοῦ στερεώματος, τουτέστιν ἐπὶ τῶν δύο οὐρανίων ἡμισφαίριων δύναται νὰ ὑπαλογισθῇ εἰς 5—5,800· ἡ διαφάνεια τοῦ αἰ-

Ἦν μετρωσάμεν ὁμοῦ τοὺς ἀστέρας τοὺς ὁρατοὺς διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ γυμνοῦ καὶ μετὰ τῆς ἀστρονομικῆς διόπτρας εὐρίσκομεν τάσσοντες αὐτοὺς κατὰ τὸ μέγεθός των.

Τῆς πρώτης τάξεως	20
Τῆς δευτέρας »	65
Τῆς τρίτης »	190
Τῆς τετάρτης »	425
Τῆς πέμπτης »	1,100
Τῆς ἑκτης »	3,200
Τῆς ἐβδομης »	13,000
Τῆς ὀγδόης »	40,000
Τῆς ἐννάτης »	142,000

Τὸ ὅλον 200,000

Ἡ ἀλήθεια.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ πρώτη ἀνάγκη τῶν θνητῶν· ὅστις ἐπιθυμεῖ τὴν εὐτυχίαν, τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς ἢ συνειθίσῃ νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας διὰ νὰ τὴν ἔχῃ περισσότερον χρόνον συνοδὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν τοιοῦτον· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν ἀπατεῶνα ὅστις ἀγαπᾷ ἐκ φύσεως τὸ ψεῦδος; Μακρὰν ἡμῶν ἡ δολιότης αὕτη, Μωροὶ τινες τὴν ἀγαποῦν χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζωσι· μακρὰν ἡμῶν ἡ τύφλωσις αὕτη. Οὐδένα φίλον ἔχει ὁ ψεύτης, καὶ ὅταν ὁ χρόνος ἀποκαλύψῃ τὸ τί εἶναι, τὸ ἐπίπονον γῆρας τοῦ ἐρχεται καὶ τὸν εὐρίσκει μόνον εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου! Οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ὅσοι ἔχουσιν ἢ ὅχι ὅ,τι ἀποκαλοῦσι φίλους, οἰκογένειαν, ζῶσι καὶ ἀποθνήσκουσιν ὡς ἂν οὐδεὶς ὑπῆρχε περὶξ αὐτῶν.

(ΠΑΛΑΤΩΝ.)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ.

ὑπὸ Φριδερίκου Σχίλερ.

Τρεῖς λόγους ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ· Ἡ ἐννοία τῶν εἶναι θαθεῖα, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα περιφέρονται, μολοντοῦτο ἀπὸ τὴν καρδίαν μόνον ἐξέρχονται καὶ μόνον ἡ καρδία τοὺς ἐννοεῖ. Ὁ ἄνθρωπος ὁ μὴ πιστεύων εἰς αὐτοὺς εἶναι ἀνάξιος τοῦ ἀνθρωπίνου δό-

Πρώτον — Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐλεύθερος. Καί, ἐλεύθερος εἶναι καί εἰς τὰς ἀλύσους ἀνέγεννηθη. Ἄς μὴ ἐξαπατῶσιν ὑμᾶς αἱ κραυγαὶ τοῦ λαοῦ, οὐδὲ ἄς μὴ σᾶς φοβίζωσιν αἱ καταχρήσεις ἀφρόνων τινῶν. Ἐνώπιον τοῦ δούλου τοῦ συντρίβοντος τὰ δεσμά του, ἐνώπιον τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρώπου μὴ τρέμετε.

Δεύτερον — Ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι λόγος κενός. Ἄς ἐξασκῇ αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄς τὴν ἐξασκῇ αἰωνίως καὶ ἂν ἐκ ταύτης δυστυχῇ, καὶ πάντοτε αὐτὴ ἄς εἶναι ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν πράξεών του. Ὅ,τι τὸ πνεῦμα δὲν βλέπῃ, τὸ βλέπει ἡ ψυχὴ ἢ ἀπλὴ ἐν τῇ ἀπλότητί της.

Τρίτον — Ὑπάρχει Θεός. Καὶ ἐὰν ἡ ἀνθρώπινος θέλησις ἐξασθενεῖ, ἀλλ' ὑπάρχει θέλησις ἱερὰ ἀίδιος καὶ αἰωνία. Ὑπεράνω τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἐκτάσεως ᾧσα αἰετοπερινοστεῖ ἡ μεγάλη ιδέα· ἐὰν δὲ τὰ πάντα ἀπαύστως μεταβάλλονται καὶ πολλαχῶς, ἀλλ' ὅμως ἐν μέσῳ τῶν μεταβολῶν τοῦτων μένει αἰετοπερινοστέον καὶ ἀμετάβλητον πνεῦμα.

Τηρεῖτε πάντοτε τοὺς τρεῖς τούτους λόγους καὶ τὸ στόμα τοῦ γεννήτορος ἄς τοὺς λέγῃ εἰς τὸ οὖς τοῦ παιδός. Ἀπὸ τῆς καρδίας ἐξέρχονται καὶ μόνῃ ἡ καρδιά τοὺς ἐννοεῖ. Ἐν ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος πιστεύει εἰς αὐτοὺς δὲν θὰ γείνη ἀνάξιος τοῦ ὀνόματός του.

ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν καὶ τινες μάλιστα ἄκρας καλλόνης καὶ γοητευτικῆς ἀφελείας. Ἐξήτουν νὰ ταῖς δείξω τι καὶ ἐγὼ δὲν εἶχον εἰμὴ ἐν κάτοπτρον· ἀλλὰ τοῦτο ἦν ἱκανὸν νὰ ἐμποιήσῃ εἰς αὐτὰς τὴν μεγαλύτεραν εὐχαρίστησιν. Ἡ μὲν ἐπέμενε θέλουσα νὰ φέρῃ τὴν μητέρα της, ἡ δὲ τὴν ἀδελφὴν της, καὶ ἄλλη νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν της ἐν τῷ κατόπτρῳ πλησίον τοῦ προσώπου τῆς φίλης της καὶ τοῦτο προῦξενεῖ εἰς αὐτὰς ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν· διότι βλέπουσαι τὴν εἰκόνα τῶν ἀνατυπούμενῃ ἐν τῷ κατόπτρῳ ἐνηγκαλιζόντο ἀλλήλας μετὰ μεγίστης περιπαθείας. Μία δὲ τῶν γυναικῶν τούτων νέα καὶ γλυκυτάτη τὴν φυσιογνωμίαν, ἐπιτυχοῦσα παρ' ἐμοῦ τῆς χάριτος τοῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸ παιδίον της, ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον φέρουσα αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπλήσθησαν δακρύων ἅμα ἰδούσης τὸ παιδίον· τις ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, καὶ τὸ μικρὸν ἐκρότει τὰς χεῖρας εἰς ἐνδειξιν εὐχαριστήσεως.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΕΡΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΩΝ.

Ἠθικὰ ἀξιώματα ἐκ τῶν τῆς Κυρίας Νέκκερ.

Φρόντιζε μόνον περὶ τοῦ παρόντος καὶ περὶ μόνου σεαυτοῦ, ἰδοὺ ἡ φωνὴ τοῦ αἰῶνος ἡμῶν· φρόντιζε μᾶλλον περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ περὶ τοῦ πλησίον σου ὅσον περὶ σεαυτοῦ, ἰδοὺ τί ἠθέλον ἐγὼ νὰ ἴδω πραγματοποιούμενον.

Ἡ τάξις ἐν τῇ οἰκίᾳ πρέπει νὰ ᾖ ὡς τῶν θεάτρων αἱ μηχαναί, τῶν ὁποίων τὸ ἀποτέλεσμα παράγει μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ τῶν ὁποίων τὰ σχοινία πρέπει νὰ ᾖ κεκαλυμμένα.

Νομίζω ὅτι ἐπὶ τῶν ἀστεϊσμῶν πρέπει νὰ ἐπικρατῇ ὁ κανὼν οὗτος· ὅτι ὁ ἀστεϊσμός εἶναι καλὸς ἐν ὅσῳ ὁ γινόμενος ἀντικείμενον αὐτοῦ ἀποκρίνεται εἰς αὐτὸν εὐχαρίστως. Ἀλλ' ἅμα ἴδης αὐτὸν ἀμνηστυνοῦντα, παῦσον τὸν ἀστεϊσμόν σου διότι κατέστη ὀχληρός.

Τὸ Κάτοπτρον καὶ αἱ μαῦραι τῆς Ὑέδδης ἐν τῇ Μανδάρᾳ.

Ὁ περιηγητὴς Δενχάμ περιηγούμενος εἰς Μανδάραν ἐστάθη εἰς Ὑέδδην μικρὸν χωρίον πλησίον τῆς πόλεως Ἀγγουρνου. Τὸ φορεῖον του περιεκυκλώθη πάραντα ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων.

« Ἐβαλα, λέγει, τὸν Μαρνέην καὶ ἐφύλαττε τὴν θύραν διὰ νὰ μὴ εἰσέρχωνται ἐκάστοτε περισσότεραι τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων γυναικῶν συγχρόνως· διότι ἐξῶθεν τῆς θύρας μου συνωθοῦντο

Ὁ ἥλιος εἶνε εἰς τὴν Δύσιν !
Δὲν βλέπεις, καλὴ μου Εἰρήνη ;
Χρυσίζουσα μέλλει Σελήνη
Σ' τὸ φῶς της ; νὰ λούσῃ τὴν γῆν.
ὦ ! στρέψον τ' ὠραῖόν σου ὄμμα,
ἰδὲ πῶς ὁ Ζέφυρος παίζει !
Χρυσὰ δύο νέφη πιέζει,
Ζητοῦν πλὴν ἐκεῖνα φυγῆν.

Τὸ κάτοπτρον ἄφησον πλέον,
Καὶ τρέξον, ἰδέ . . , δὲν σὲ μέλει ;
Ἐν ἄστρον λαμπρὸν ἀνατέλλει !
Πηδῶν, προχωρεῖ ἐν σπουδῇ.
Ἄλλ' οἶμοι ! τί ἄλογα κρίνω ;
Ἐδῶ νὰ τὴν κράζω δὲν πρέπει,
Ἀφ' ὅ,τι σ' τὸ κάτοπτρον βλέπει
ὦραῖον δὲν θέλει ἰδεῖ.

ὦ ! τί τὸς ὀφρῦς σου κονδυλί
Σοῦ ἐγραψ' ὠραῖά μου φίλη ;
ὦ ποῖος τὰ δύο σου χεῖλη
Σοῦ ἔβαψε τόσον λαμπρά ;
Καὶ τίς τὸ εὐλύγιστον σῶμα
Σοῦ ἐπλάσε χεῖρ Οὐρανία ;
Τὰς δύο σου χεῖρας ὅποια
Ἐτόρνευσε τόσον ἀθρά ;